

A tudatfejlődés szintjei az óegyiptomi misztériumiskolák hagyománya szerint~Volner Miklós¹

Rengeteg félreértéssel találkozni, ha tudatosságról, önfejlesztésről, spiritualitásról hallani, és ennek megvan a maga oka. Az úgynevezett aranykor (ie. 600 előtt) technológiailag és spirituálisan fejlett társadalmainak szellemi hagyatéka sajnos ma már csak töredékesen áll rendelkezésünkre. A fennmaradt források megértése ráadásul komoly akadályokba ütközik abból adódóan, hogy az anyagi léthez kondicionált elme keretei túl szűknek bizonyulnak a fennmaradt tudás felfogásához. Ezt a töredékességet, és az anyagi ember korlátolt tudatminőségét kihasználva rengeteg önjelölt guruval találkozni manapság, akik elárasztják a világot álspirituális közhelyekkel, féligazságokkal, csúsztatásokkal, és ostobaságokkal, ami rendkívül megnehezíti az igaz keresők útját. Abban az esetben, ha az önfejlesztést nem önigazolásra, az élet nehézségei elől való menekülésre, vagy önmagunk mások fölé rendelése érdekében választjuk (merthogy ezen célokra az álspiritualitás kiváló lehetőségeket biztosít), úgy nem árt ha tisztába kerülünk a valódi tudatfejlődés definíciójával, márpedig az álspirituális ködösítéssel szemben, ennek jól megfogható, és beazonosítható transzformációs szakaszai vannak. Cikksorozatomban ezek beazonosításához igyekszem iránymutatást adni.

Ebben a részben egy ősi, míg a következőben egy modern pszichológiai megközelítést ismertetek, mert habár a tudomány szeret hátat fordítani az ősi társadalmak spirituális hagyományainak, azonban ahogy a kvantumfizika is lassanként eljut a tudat teremtettségének bizonyításához, úgy a pszichológiai kutatások is egyre nagyobb részét igazolják a ránk maradt ősi spirituális hagyatéknak. Ebből adódóan szinte mindegy, hogy ki milyen forrást talál hitelesebbnek, vagy elfogadhatóbbnak, látni fogjuk, hogy minden megközelítésből szinte ugyanazokhoz a válaszokhoz jut el a kereső elme. Ez az írás az óegyiptomi szellemi kultúra hagyatékán keresztül igyekszik megvilágítani az emberi tudatfejlődés lépcsőit, mivel ez a kultúra a fennmaradt atlantiszi társadalom átörökölt tudásának letéteményese. A bolygó összes vallásához találunk benne gyökereket az inkák, a görögök, a rómaiak hitvilágától a keresztényen keresztül, a zsidó, vagy a buddhista vallásokig. A spiritualitás megértéséhez az óegyiptomi hitvilágnál talán mélyebbre nem is nyúlhatunk, ha a tudatfejlődés eredeti gyökereit szeretnénk megtalálni.

Az óegyiptomi tudatfejlesztő iskolák tanai az embert mindaddig az állatvilághoz sorolják, amíg döntései, cselekedetei a félelmekre adott automatikus válaszreakciók szintjén történnek a létfenntartás érdekében. Itt most nyilván sokan megkönnyebbültem sóhajtanak fel, pedig a valóság az, hogy a jelenlegi emberiség 99%-a nem lépte még át ezt a küszöböt. Amennyiben az alábbi állítások mindegyikére mégis határozott IGEN-nel tud

¹ <https://volnermiklos.hu/ember-vagy-allat-te-minek-tartod-magad-valaszt-ad-az-oegyiptomi-metafizika/> ~ 2020. 10. 14.

valaki válaszolni, úgy már elmondhatja magáról, hogy tisztos távolságot tett meg a tudatos emberré válás ösvényén:

- A szüleimmel kapcsolatos érzéseim harmonikusak, kiegyensúlyozottak. Teljes mértékben szeretem és elfogadom őket. Öröömre szolgál a gondolat, hogy külső-belső tulajdonságaim legjavát tőlük örökölttem.
- A párkapcsolatom erős, szeretettel teli, és harmonikus. Testi-lelki-anyagi összhang jellemző ránk, határozott céljainkért válllvetve harcolunk. Nemi szerepeink tisztázottak, felvállaltak, és kölcsönös tiszteletben állnak. Kommunikációnk nyílt, és őszinte. Nem vágyom a páromnál jobb társra. Az életem egyik legnagyobb erőforrásaként gondolok a kapcsolatomra.
- Tisztában vagyok vele, hogy minden, ami velem történik, azt teljes mértékben a bennem lévő érzésekkel, gondolatokkal, és a rájuk alapozott döntéseimmel teremtettem meg. A világ, ahogyan látom nem más, mint a saját kivetülésem, és köszönöm, jól érzem magam benne.
- Nincs olyan negatív esemény, konfliktus, vagy törés az életemben, amelynek ne látnám az áldásos oldalát, és ezért ne tudnék elfogadással, és hálával gondolni rá. Nincs bennem harag, gyűlölet, vagy neheztelés senki iránt. Mások élete felett nem ítélek.
- Fizikai létemben bőség, szépség, harmónia, és áramlás vesz körül. Képes vagyok minden álmom megvalósítására, és arra, hogy biztonságot nyújtsak önmagam, és szeretteim számára.
- Teljes mértékben szeretem, és elfogadom önmagam. Tisztában vagyok önmagammal, az erősségeimmel, és a céljaimmal. Életem regényének csodálatra méltó hősalakja vagyok. Döntéseimet legmagasabb önvalóm kiteljesítésének szándéka határozza meg, melyben nem gátolnak a külvilág, vagy a szeretteim felém képviselt vélt, vagy valós elvárásai.
- 100%-ig önazonos vagyok. Minden tettem, kommunikációm, és cselekedetem párhuzamban áll az elveimmel. Amiben hiszek, azt minden ízében képviselem a hétköznapi életem gyakorlatában, mellyel másoknak is példát mutatok.
- Életem lényege önmagam folyamatos nemesítése, és a harmónia megteremtése a környezetemen keresztül a világban.

Még sorolhatnám a hasonló állításokat, de már így sem ismerek túl sok embert, aki a fenti rostán maradéktalanul átmenne. Emiatt azért nem kell elkeseredni, hiszen földi létünk egyik legfőbb célja pont az, hogy ezt a grandiózus transzformációt képesek legyünk elérni. Az ókori bölcsék állati létnek tekintették azt, amikor egy lény cselekedeteit az élet védelmére, a fajfenntartásra, és a létbiztonság megteremtésére való törekvései határozzák meg, amelyek öntudatlan döntési automatizmusokon keresztül nyilvánulnak meg. Amikor a cselekedeteink mögött a félelmeink állnak, ezt a halálfélelemre vezethetjük vissza, vagyis

az élet fenntartásának automatizmusára. A pszichológia már réges-rég kimutatta, hogy párválasztási döntéseink mögött a legnagyobb ösztönző ereje mai napig is a fajfenntartásnak van. Elménk telis-tele van családi vonalon átörökölt öntudatlan kényszerítő viselkedésmintákkal melyekkel az ősközösségből való kirekesztéstől való ősi szorongásunkat csillapítjuk sokszor saját boldogságunk szabotálása árán is. A pénz után folytatott elkeseredett hajsza, a vég nélküli vagyonfelhalmozás is visszavezethető a létbiztonság megteremtésének a vágyára. Az, hogy fejlett technológiával rendelkezünk, még nem emel ki bennünket az állatvilágból, hiszen sok állat képes káprázatos otthonokat építeni, eszközöket használni, és fejlett módon kommunikálni. Technológiánk bizonyos eredményei sokszor éppen arra mutatnak rá, hogy az állatokkal szemben mi emberek elvesztettük képességünket arra, hogy harmóniában éljünk a bennünket éltető környezettel. Mintha kihalt volna belőlünk a természettel való egyensúly megtartásának a képessége, ami hosszú távon saját fennmaradásunkat ássa alá. Ebből a szemszögből nézve az állati létminőség nem is tűnik annyira lealacsonyítónak.

Az atlantiszi bölcsességet tovább vivő Hórusz szeme misztériumiskola papsága által irányított óegyiptomi társadalom arra a hitre épült, hogy az ember többször újjászületik, és egy fejlődési folyamaton keresztül haladva az állati léttől eljut a bölcsességhez és a halhatatlansághoz. Ezt a fejlődési folyamatot, melynek hét állomása van, a megszerzett tudás, a rezgési frekvencia, és annak az életenergiának a mennyisége határozza meg, amennyit az ember képes befogadni, és feldolgozni. Az egyes életekben beigazolt igazságok révén megszerzett tudás több időt ad az embernek a belső békére, s ezzel növeli a rezgési frekvenciáját. Így megnő annak az életenergiának a mennyisége is, amelyet fel tud dolgozni. A gerince mentén található hét energiaközpont (csakra) közül így egyre magasabbakat képes használni. A körülményeket, amelyekkel szembe kell néznie, a folyamatokat, amelyeket a bölcsesség eléréséhez át kell élnie isten (Ámon Rá) tervezte el tökéletesen. Az energia, amely istenből árad, s amelynek különböző megnyilvánulásai vannak, meghatározza azokat a folyamatokat, amelyeken minden egyes léleknek keresztül kell mennie.

Egy reinkarnációs ciklus annyi idő alatt zajlik le, amíg naprendszerünk megkerüli a galaxis központi csillagát (25 920 év) Ez idő alatt naprendszerünk 12 eltérő energetikai minőségen halad keresztül, melyek mindegyike isten más-más aspektusait jelképezi. Ezek a netjerek, melyeket a történészek különböző istenekként azonosítottak, kialakítva ezáltal azt a tévhitet, hogy az óegyiptomi vallás többistenhívő volt. Az óegyiptomiak hite szerint a világegyetem egy tudatgyár, melyet isten hozott létre, hogy teret adjon a mozgásnak és a cselekvésnek a tudatfejlődés céljából. Ebben a kozmikus szimulációban a kettőség (a bipolaritás) teremt ideális feltételeket a tudat fejlődésének.

Set, az élet legnehezebb erőinek a vezetője, az érzéki materializmust képviseli. Ő a sötétség és a halál ura (a mai sátán elődje) az emberi fejlődés hátráltatója, aki az ember állati oldalát

erősíti. Ez a vágyak és szenvedélyek útja, amely agresszív viselkedést provokál, és fájdalat, gyötrelmet, szenvedést és félelmet eredményez, de épp ezek a tapasztalatok indítják el az embert a boldogság keresése felé vezető úton. Ozirisz, a világosság ura, a tudatos spiritualitást jelképezi. Ő a változás, békére való törekvés, a tudás megszerzésére irányuló vágy erősítője, aki a spiritualitáshoz, és a szeretethez vezeti el az embert. Az ellentétek (dualitás) fizikai világában ez a két erő harcol az emberben azért, hogy megformálják a tudatát, arra készítessék, hogy tanuljon a döntései következményeiből, és ráébresszék a semlegesség fontosságára. A semlegesség ugyanis nem hoz létre a tudatban gyengítő ellentétes erőt. A semlegesség a mások tiszteletének, elfogadásának, a mások sorsába való be nem avatkozás és a megismerés útja. A semlegesség a szeretet, ami maga isten.

A semlegességet a lélek a reinkarnációs utazás végén, nagyjából 700 életen át tapasztalva éri el. Szimbóluma Hórusz (Ozirisz és Ízisz, isten férfi és női aspektusának a gyermeke) a sólyom, amely a fizikai világ ellentétei felett lebeg, mert nem hoz létre magában ellenállást. Kiegyensúlyozott örök tudat, amely képes hozzáférni minden hatalmához, és az örök békéhez. Hórusz az újjászületés, a megvilágosodás szimbóluma, azé a pillanaté, amelyben az ember szuperlénné születik.

A bipoláris univerzum lényege, hogy olyan helyzeteket állít elő, melyben kinyilváníthatjuk szabad akaratomat. Életeken át más, és más helyzetekbe kerülünk, és más hibákat követünk el. Ezen hibák átélése segít legyőzni magunkban Set-et. A cselekedetek eredményeinek összehasonlítása hozza a megértést, ami megvilágosítja az elmét. Az ógyiptomi civilizáció a reinkarnációra, mint a világegyetem igazságainak megszerzésére és igazolására irányuló folyamatra épült. Ebben a folyamatban a lélek önmagát tökéletesíti azáltal, hogy az elkövetett hibák tapasztalatainak megértette a jelentőségét. A hibát tehát a tanulás eszközének tekintették, nem látták szükségét, hogy megmentsék magukat tőle. Az ember lelke azért születik újjá, hogy tanuljon döntései következményeiből, és ezzel lassanként alkalmazkodó, bölcs emberré váljon. Amikor pedig már nincs több tanulnivalója a világegyetemen ezen a szintjén, megvilágosodik. Mikor az ember eljut a megvilágosodáshoz, visszatér a szélsőségek világából a középpontba. Tiszteletteljes, igazságos emberré válik, ki minden helyzetet – még a legfájdalmasabbakat is – tökéletesnek fogad el, mivel tudja, hogy azok megértőbbé teszik azt, aki átéli őket. A rossz emberből jó ember lesz, a jó emberből igazságos, az igazságosból pedig bölcs. Az ógyiptomi világnézet szerint ezt a folyamatot hét tudatszinten keresztül lehet elérni.

I. A sötét árnyék ideje. Az ember gyakorlatilag állat. Kegyetlen lény. Fékezhetetlen indulatok, ösztönös, automatikus reakciók jellemzik. Gyűlölettel, dühvel és vad ösztönökkel teli reakciói elégtelen eredménnyel járnak, gyötrelmet, szenvedést, magányt és boldogtalanságot okoznak. Sok életen keresztül az ember végül belefárad a boldogtalanságba, és megérti, hogy ha másokat bánt, azzal csak önmagát teszi boldogtalanná.

II. A világos árnyék ideje. Az ember felfedezi az érzéseit, és megtanul szeretni, de még nem tudja fékezni az indulatait. Még mindig az élet szenvedéskörében él.

III. A lélegző szív ideje. Az ember a másik végletbe esik át. Jó emberré válik, aki mindig odafigyel másokra. Megpróbálja megoldani a problémáikat, és megóvni őket a szenvedéstől. Most sem boldog, mert békéje másoktól függ, azonban nem tiszteli reinkarnációs útjukat. Olyanná próbálja változtatni az életüket, amilyennek szerinte lennie kellene. Hite összeütközésbe kerül mások hitével, mert nem tiszteli mások döntéseit. Amikor olyan nehéz helyzetbe kerül, amelyikből tanulnia kellene, úgy érzi igazságtalanság történt vele, mert jó embernek tartja magát, aki csak másokért él.

IV. Megszabadulás az állati léttől. Erre a szintre csak a papság tanításain, beavatásokon keresztül lehetett eljutni azoknak, akik szolgálatkészségükkel, alázatosságukkal, elkötelezettségükkel, intelligenciájukkal kiérdemelték, hogy kiválasszák őket tanítványoknak. Megtanították őket uralkodni az állatias ösztönökön, a halálfélelmen, a védekező-támadó automatizmusokon és a csakrákon. Elsajátították hogyan urallják az érzéseiket és a vágyaikat. Megtanulták a természet törvényének létezését, amely automatikus reakciókat idéz elő az élet megvédésére. Erre akkor van szükség, amikor az ember még az állatok szintjén van, de meg kell szabadulni tőlük, ha az ember magasabb tudati szinteket akar elérni. Nem lehet bölcs ember az, akit automatikus reakciók, kontrollálatlan és agresszív viselkedés irányít, mert ezek rontják a világhoz fűződő viszonyunkat. Holisztikus szemléletmódot, magas metafizikai tudást sajátítottak el. Fejlesztették a tudat rezgésszintjét emelő képességeiket, és elsajátították az ehhez szükséges módszereket (pl. meditáció, légzésgyakorlat, művészet, tudatáthelyezés, stb.). Az élet tudósaivá váltak. Jeleképírást, matematikát, szakrális geometriát, csillagászatot, mágiát, gyógyítást, zenét és az alapvető erők feletti uralom módszereit tanulmányozták. Megtanultak bánni az intuícióval, valamint azt is, hogyan kell a szeretet bölcsességével művészetet létrehozni, hogyan élvezzék a mesterséget, hogyan hozzák ki a legjobbat önmagukból. Megtanulták, hogyan viselkedjenek a rituálék során, melyek olyan tudati "úrutazások" voltak, melyekbe nem avatkozik be az értelem. Tudásuk hatalmat adott kezükbe az emberek felett, akik számára rituálékon keresztül képesek voltak kisugározni az élet rendjét (archaikus hierarchia), amely a béke és a bőség alapját képezte. Az ő dolguk volt megszervezni azt, hogy a nép minden rétegéből az emberek rotációs rendszerben egy-egy hónapos szolgálat során részt vehessenek a tudatfejlesztő iskolák (templomok) életében, hogy így elültethessék bennük a spirituális fejlődés iránti vágyat, és megértessék velük, hogy a közösségi munka mindannyiuk hasznára válik. Ennek a rendszernek a nyomait a buddhista országokban máig is megtaláljuk.

V. A mesterré válás folyamata. Ezen a szinten a tanítványoknak megtanították, mi a reinkarnációs folyamat célja. Megértették velük, hogy amikor a tudat és a szabad akarat még feltáratlan, akkor ösztönökre, kontrollra, és automatikus reakciókra van szükség. A

természet minden állatba belekódolja ezeket az ösztönöket, hogy megvédje, és továbbvigye az életet. De amikor emberi lényként megszületnek és szeretnék elhagyni eredeti, állati mivoltukat, fegyelmeznük kell magukat és tudatossá kell válniuk. Megtanulták ezért, hogyan maradjanak a jelenben, hiszen az ember csak itt tud tudatosan dönteni és cselekedni. Magukévá tették a megelégedettség állapotát. Megértették, hogy minden, ami történik tökéletes, és szükséges a fejlődésük szempontjából. Rájöttek, hogy minden azért történik, mert eljött az ideje. Ily módon tudták, hogyan kerüljék el a negatív gondolatokat, hogyan bízzanak az univerzumban, hogyan éljenek békében és harmóniában. Ez a szint akkor ért véget, amikor a tanítvány tudatára ébredt, hogy az élet örök, és a halál csak egy ajtó a reinkarnáció folyamatában, melynek során az ember megpróbál uralkodni automatikus védekező ösztönein. A halál-újjászületés misztikus beavatási technikáján keresztül (halálpróba) a tanítvány átéli az ébredés, a megvilágosodás ősélményét. A tanítvány egy függőleges vizeskútba merült alá egyetlen levegő visszatartásával. A kút a mélyben vízszintes alagútban folytatódott, amely egy krokodiloktól hemzseggő medencébe vezetett. Ha a jelölt nem tudta legyőzni önmagát, és a könnyebb utat választotta, felúszott és a krokodilok közé került. Ha a medence alján kezdődő sötét, szűk nyíláson haladt tovább, az végül felvezette a kijáráshoz a fényre, amivel a jelölt bizonyította, hogy úrrá képes lenni tudatán, és legyőzni a halálfélelmet. Ezzel igazolta önmaga számára, hogy a világosság a gondolatai terméke és, hogy az ösztönök feletti tudatos ellenőrzés, és a jelen állandósága vezet a harmónia, a béke és a boldogság magasabb szintjeire.

VI. Emelkedett mester szint. A halálpróba után a jelölt tisztán spirituális lénné vált. Az ideiglenestől megérkezett az állandó tudathoz, a halandóságtól a halhatatlansághoz. A gondolataiban, a szavaiban, és a szemében érzékelhető állandó szeretet, ami a megértésből ered, eltüntette az egót, és vele együtt a reinkarnációk sorát is. A jelölt megértette a semlegesség jelentését, és mesterré vált. Meditációban újra élte reinkarnációs tapasztalatai láncolatát, és megtapasztalta a tiszta szeretet állapotát. Életét az emberiség szolgálatának szentelte.

VII. Visszatérés a forráshoz. Az ember istenemberré válik, és megszabadul a test rabságából. Kozmikus szuperlény válik belőle.

Ezt az elképesztő tudatossági szintet képviselte a máig is emlékezetes Imothep főpap (jelentése: aki békével közelít), akit a későbbi görög metafizika Hermés Trismegistos (háromszorosan óriási) néven emleget. Az ő vezetése alatt épültek fel az első egyiptomi piramisok, csillagvizsgálók, tudatfejlesztő iskolák (templomok) is, és az ő szellemi hagyatékát használja fel a mai ezoterikus irodalom túlnyomó többsége. Érdekes tudni még, hogy az óegyiptomi társadalomnak nem létezett vallása. A fogalmát sem ismerték. A spiritualitás nem a hitüket jelentette, hanem az életmódjukat. Pontosan ez emelte őket a legfejlettebb társadalmak szintjére.

Milyen utat kell tehát a léleknek bejárnia, hogy átkerüljön az állati létminőségből az emberibe? Az első fontos lépés tisztulási folyamatok sorozatából áll. Ahogyan lakásfelújítás előtt is illik kidobálni az elavult, használaton kívüli, vagy rosszul működő berendezési tárgyakat, úgy ahhoz, hogy felturbózzuk a tudatunkat, meg kell szabadulnunk traumatikus megéléseink rossz beidegződéseitől, korlátozó hiedelemrendszereinktől, önsorsrontó kényszercselekvéseinktől. Az első lépés tehát ideális esetben a terápia és az önfejlesztés, amelyet meg kell előznie annak a felismerésnek, hogy életminőségünk negatívumait soha nem a körülményeink, hanem mi magunk okozzuk. Ennek felismerése nélkül esélyünk sincs a pozitív változásra. Az egyéni terápiák (coaching, pszichoterápia, stb.), ill. a csoportos önfejlesztő programok (Hellinger családállítás, pszichodráma, elvonulások, önismereti táborok, stb.) remek lehetőséget nyújtanak mindenre, amennyiben megértjük, hogy a terápiák elsősorban a hibás működésekre való rálátás eszközei, és nem tekinthetők közvetlen "gyógymódnak". A tudat tisztulását közvetlenül nem ezek, hanem az utánuk következő személyes, cselekvésben is megnyilvánuló integráció adja. Ez azt jelenti, hogy a terápia során felismert hibás automatizmusokat a hétköznapi élet gyakorlatában tudatosan nyakon csípjük (jelenlét + önanalízis), és lecseréljük új, előremutató válaszreakciókkal mindaddig, amíg azok természetes szokásainkká nem válnak, és szellősebbé, oldottabbá, kellemesebbé nem teszik az életünket. Ezt a belső munka definíciója.

A terápiához sajnos a mai napig sokan (élen a férfiakkal) pejoratív jelentést társítanak, és azt gondolják, hogy a terápia egyenértékű azzal a beismeréssel, hogy valami baj van a fejükben. Persze bizonyos értelemben ez igaz is, hiszen, az elme bármit képes megvalósítani, amire készen áll, így ha egy bizonyos életminőségünk nem üti meg az általunk vágyott mércét, úgy bizonyosak lehetünk abban, hogy az elménk valamilyen belső akadályba ütközik a megvalósításában, amit a fejlődés érdekében fontos lenne megszüntetnünk. A terápia tehát elsősorban nem a bomlott elmék gyógyításáról, hanem belső akadályaink megszüntetéséről, az előremutató megoldások megtalálásáról, és eszközkészletünk fejlesztéséről szól. Nincs benne semmi szégyellnivaló, sőt! A legbátrabbak azok, akik saját magukkal szállnak újra, és újra szembe.

Az, hogy kinél mennyi ideig tart ez a terápiás szakasz, egyénileg eltérő. Lelki törvényszerűség, hogy egy adott probléma(csomag) legalább ugyanakkora energiabefektetés árán szüntethető meg, mint amekkorával létrehozták. Ezért, ha valaki 40 év sarától, vagy egy erősen terhelt generációs vonal átkaitól szeretne megtisztulni, rendkívül elkötelezettnek, aktívnak, és tudatosnak kell ezen a területen mutatkoznia, ha nem akar további 40 évet tölteni a feloldással. Részemről pl. megközelítőleg hat küzdelmes évet vett igénybe a terápia annak ellenére, hogy meglehetősen rendezett családi körülmények között nevelkedtem, és a nagy tragédiák jobbára elkerültek az életem során.

Tény azonban, hogy mindaddig, amíg nem szabadultunk meg tudatalattink kényszerítő automatizmusaitól, és ahelyett, hogy mi uralnánk az elménket, az egónk tartja irányítás alatt az életünk eseményeit, addig nem kerülünk teremtő képességeink birtokába, mint az az Univerzális Ember, akit Isten a saját képmására teremtett. Mindaddig míg nem kerülünk isteni tudatunk birtokába, mi is csak az állatvilág részei vagyunk, akiket az ókor csak a félelmeik és vágyaik által hajtott álmodóknak, tévelygőknek, egyszer születetteknek hívott, akik "göröngyökként gurulásznak a sárban folyvást egymásnak ütközve", ahogy az ókor filozófusa fogalmazott.

Következő írásomban, melynek címe "A tudatosodás kilenc lépcsőfoka" beazonosíthatod, hogy a modern tudomány mércéje szerint milyen tudatszintet képviselsz jelenleg a tudatfejlődésben, és milyen kihívások állnak még előtted a tudatos szuperlénné válás útján. Itt olvashatod el: [A tudatosodás 9 lépcsőfoka](#)

[Volner Miklós](#) (coach, tudatfejlesztő, misztikus)

Forrás: [Hórusz szeme – misztériumok iskolája dokumentumfilm sorozat](#)